

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne og udsætte Mødet. Det fortsættes i Aften Kl. 7³⁰.

Mødet udsat Kl. 5.

Mødet fortsat Kl. 7³⁰.

Forhandlingerne genoptoges.

Axel Dam: Atter i Dag maa jeg begynde med at yde den højtærede Regering en vis Anerkendelse, om end en ret beskeden. Jeg anerkender, at den højtærede Finansminister tog saa kraftigt Afstand fra at gøre det i moralsk Henseende mest fordømmelige, der kunde gøres, nemlig at vælte Følgerne af Kriserne over paa vore uskyldige Efterkommere i Form af Statsgæld, og nøjedes med at gøre det næstværste, nemlig at lade sagesløse og uskyldige nulevende indsætte som Debitorer i insolvente Medborgeres Bedrifter.

Under den Form for Pengeafpresning, som kaldes Skat, men mest minder om den, der i Amerika anvendes af *Børne-laanere*, maa jeg vel kalde det for at undgaa uparlamentariske Ord eller Sammenligninger, opkræver man de Skatter og Renter, som Landmændene ikke selv kan udrede, hos de hidtil saakaldte fast lønede. Jeg siger *hidtil*, for fremtidig skal man, hvis denne Lov gennemføres, nok vogte sig for at regne med noget, der kan kaldes fast Løn, naar ingen mere kan vide, hvor meget, eller rettere hvor lidt, man selv faar Lov til at raade over af ens saakaldte Løn.

Da det første Skridt blev gjort paa den Fortvivlelsens Vej, vi er slaæet ind paa, tillod jeg mig at karakterisere dette første Skridt som Forrykthedens Højdepunkt, nemlig at udskrive Skatter for at give skatte-tyngede Borgere Gaver til uden Fattighjælpsvirkning at betale Skatter med. Jeg tog fejl den Gang, for saa vidt som Højdepunktet endnu ikke var naaet, og jeg kan ikke mere give det ærede Medlem Hr. Christmas Møller Ret i, at intet er fuldkomment i denne Verden. Dette Visdomsord gælder nemlig kun om Handlinger i den rigtige Retning, i Retning af det gale er det sikkert muligt at

naa det fuldkomne. I hvert Fald er min Tro herpaa blevet bestyrket ved de foreliggende Lovforslag.

Jeg skal i Dag ikke argumentere mod Lovforslagene ud fra Retsforbundets moralske Synspunkter. Det er almindelig kendt ude i Landet og er vel ogsaa kendt af enkelte af dette høje Tings Medlemmer, at vi hylder en noget gammeldags Opfattelse af økonomisk Hæderlighed, nemlig at man ikke kan kræve andet, end hvad man har til gode, og ikke er pligtig at betale andet, end hvad man skylder, og at vi derfor vil have Skat afløst af Skyld. Det hører til vore saakaldte taagede Teorier. Jeg tror, at Befolkningen snart vil komme til at give os Ret, i hvert Fald ude paa Landet, hvor Dumheden ikke er saa stærkt fremskreden som i Byerne.

Det eneste i disse Love, der vil vække almindelig Tilfredshed, er vistnok Bestemmelsen om, at ogsaa Rigsdagsmændenes Løn skal ind under Ekstrabeskatningen. Ogsaa vi kan for saa vidt billige dette, ikke blot som politisk klogt, men ogsaa fordi det er Udtryk for den højeste Form for Retfærdighed, der kan opnaas under det herskende System, nemlig det Lighedsprincip saa vidt muligt at gøre ens Uret mod alle. Ligeledes kan vi billige — nemlig som en Slags Metode i Galskaben —, at den ydede Ekstraskat ikke maa fradrages i det følgende Aars Indtægt. Derved erkendes det nemlig, at der her ikke er Tale om Skat til det offentlige, men om Gaver til private. Kun mangler der, for at det kan være fuldt konsekvent, en Bestemmelse om, at Modtageren bør betale Gaveskat af det, han modtager.

At det hele formodentlig er grundlovsstridigt, skal jeg ikke gaa ind paa, da Grundloven, hvad Ejendomsretten angaar, er saa uklart affattet, at den ingen Grænser har sat for skattemæssige Indgreb i Borgernes Ejendom og Fortjeneste. Forudsætningen for Skattebevillingsretten har dog sikkert hos Grundlovens Fædre været den, at Skatterne skulde bruges til offentlige Fællesanliggender og ikke til at flytte privat Ejendom fra den ene til den anden med Statskassen som Mellemed.

De eneste Skatter, vi kan godkende, er dem, som Venstre og den øvrige Reaktion vil have afskaffet. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, der har en vis Færdighed i at forvanske økonomiske Sandheder ved Brug af Slagord, der leder Tanken bort fra Sagens rette Sammenhæng — f. Eks. Slagordene Selveje og Statsfæste —, forsøger ogsaa paa at tilsløre Ejendoms-skattens virkelige Karakter ved at frem-